

ALT OM
NYTÅRETS TV

Familie Journal

Nr. 52 • 27. december 2010 • 134. årgang • Kr. 29,50

Hyggelige huer
**Strikkede
og hæklede**

Hjemmelavet
guf til havens
små fugle

Mor
hjælper
Sara tilbage
til livet

Jeg er færdig
med at græde

LÆKKERIER OG GOD MAD TIL NYTÅR

Var tæt på
at miste sin
kæreste i
Afghanistan
**Stadig
forelsket
trods
tragedie**

FLOT TIL NYTÅRSBORDET

Silkeblødt til de
bare skuldre

Vind
garnet

Plakaten bag Line hører til hendes absolutte bestsellere. Dens opfordring til fred, glæde og taknemlighed har hjulpet mange. Og ikke alene i Spanien. Det er ikke mange dage siden, en dansk dame var på storindkøb i huset i Nueva Andalucia

Engang regnede ulykkerne ned over hende

Taknemlighed har reddet mit liv

Hun mistede sin mor i en ung alder. Siden ramtes familien af det ene dødsfald efter det andet. Hendes ægtemand bedrog hende. Og for nylig blev hendes far indlagt med lungekræft. Alligevel er 38-årige Line Lyster så lykkelig, at hun har gjort taknemlighed til sin hjertesag

Nueva Andalucia

Hun har efterhånden været her længe, her i det sydlige Spanien. Omkring otte år. Og sandsynligvis bliver hun. Alligevel lader Line Lyster konstant en dør stå på klem – med kufferten indenfor bekvem rækkevidde.

Det er, som er hun altid er undervejs. Ikke så meget mod et bestemt mål, snarere på vej væk fra noget. Langt bort fra alt, der kan true hendes faste beslutning om aldrig at lade misfornøjelsen over tilværelsens modgang overtrumfe den taknemlighed, Line føler for det liv, der ellers så ofte har sendt hende til tælling.

Men selv om hun hver gang har fået stablet sig på benene, var det åbenbart i lang tid svært for den 38-årige dansker for alvor at finde fodfæste. Hun har prøvet i Danmark, dér er hun jo født. Og gentog forsøget i Argentina – og siden i Tyrkiet, ja, selv under flere års krydstogter i såvel Caribien som Rødehavet. Uden held.

Men så småningom gik det op for hende, at livsglæde ikke er noget, man skal jage rundt om på kloden. Man bærer den automatisk med sig overalt, dybt inde i sig selv. Det var da også dér, Line omsider fandt den. Og aldrig siden har givet slip på den.

Ikke fordi hun er sådan en glad i låget-type, som en af hendes danske veninder hernede meget rammende siger. Men Line har fornemmet, at jo mere taknemlig hun føler sig, jo mere forsvinder

den stress og ansats til depression, der ikke ville være unormal, når man tænker på de stød, skæbnen har langet ud efter hende.

Så afklaret er hun efterhånden, at hun – og hendes fire år ældre søster, Mia, for øvrigt – har sat sig for at smitte verden med den taknemlighed, det har kostet dem begge mange tårer at nå frem til.

Gal i hovedet

I huset her i Nueva Andalucia, i udkanten af velhaveroasen Marbella, danner et lille, hyggeligt rækkehus ikke blot rammen om hendes nu seks år gamle grafisk design-, pr- og marketingsfirma "Redline company". I selvsamme lokaler har Line etableret "Grati-

tude art", "TaknemlighedsKunst", der med sit kolossale varesortiment skal minde os og Line selv om, at livet trods alt altid er værd at leve. Her er plakater med banale, men opmuntrende ord. Drikkekrus, kort, notesbøger, billeder og bøger. Du vil blive forbavset over, hvor hurtigt to småbitte ord som Enjoy Life – nyd livet – kalder smilet frem!

Men selvkært har der været stunder, hvor mismodets tismørke har sænket sig over Line. Som da hun som stor teenager mistede sin blot 50-årige mor efter en langvarig kræftsygdom, da en grandkusine kort efter bukkede under for samme forfærdelige lidelse, da farmor og farfar med kort mellem-

Joy – glæde – står der med store bogstaver på dette kort, som Line og hendes storesøster, Mia, (tv) her rækker hinanden. Og som blot er en del af de mange ting, man kan købe gennem Lines "Gratituede art"

rum døde, og da Lines cubanske mand efter ankomsten her til Andalusien viste sig ikke at have nok i en enkelt kone.

– Da blev jeg såret og vred, selvfølgelig gjorde jeg det. At være taknemlig er ikke ensbetydende med aldrig at blive gal i hovedet. Man skal af med sit raseri. Og så se at komme videre uden

Selvfolgelig går jeg ikke og er glad dognet rundt. Men jeg er altid taknemlig

slut, at jeg skulle hjem for at sige farvel. Da operationen så blev udsat en uge, var jeg nok på et tidligere tidspunkt blevet både ophidset og vred. Nu brugte vi i stedet tiden til at få talt så godt sammen, at det blev en af de bedste uger i mit liv. Og da kirurgerne senere kunne fortælle, at alle spor af kræften så ud til at være væk, ja, så var jeg bare så taknemlig, fortæller Line, der naturligvis reagerede helt anderledes, da hendes mor døde godt 20 år tidligere.

– Jeg tog til Argentina. Det havde taget sindssygt hårdt på mig, og jeg ville bare så langt væk som muligt. Og havde fået lovning på ikke alene at kunne bo hos en argentinsk familie, men også et job samt 60 timers spanskundervisning. I Buenos Aires ventede dog ingen af delene. Men det nyttede ikke at sætte sig ned og være bitter. Så jeg lejede et beskedent værelse og så, at en nærliggende bar søgte servitricer. Jeg havde ingen erfaring, men var til gengæld ung, blond og med masser af smilehuller. Og selv om jeg ikke forstod, hvad kunderne sagde, når de bestilte drinks, mumlede jeg bare ordene for mig selv, mens jeg styrede op til bardisken og gentog, hvad de havde sagt.

Et år senere var Line parat til at vende tilbage til Danmark. Troede hun. Men nej! Så efter et guidekursus i Spanien, blev hun rejseleder i Tyrkiet og derpå kabine-stewardesse på et par krydstogtskibe.

Åbnede eget firma

– Jeg holdt orden på rige turistर्स luksussuiter, mens filippinske piger gjorde rent i min kahyt, mindes Line, der tilbage i København omsider tog en handelsuddannelse. Og mens hun var i praktik, mødte hun Jorge, der havde fået

udrejsevisum fra Cuba, fordi hans mor var dansk...

– Pludselig udløb hans opholdstilladelse og kunne kun forlænges, hvis han fik en dansk kone. Det besluttede jeg mig så for uden min fars og søsters vidende. Jeg turde simpelthen ikke fortælle dem det, men sagde til Jorge: "Hvis du ikke har andet for på lørdag, så skal vi giftes". Og det blev vi, på Frederiksberg Rådhus. Men da vi ikke kunne få job, satte vi kurs mod Spanien, mod Madrid og siden Solkysten, i hvis engelsksprogede ugeavis "Sur in English" et stort marketingsfirma søgte en grafisk designer. Vi tog tilbage til Danmark, pakkede vore ting ned i 21 flyttekasser og slog os ned i en lejlighed i Fuengirola.

Tre år senere var Line single igen – også i Spanien er utroskab gyldig skilsmissegrund. I mellemtiden var hun steget i graderne med titel af direktør. Og det var ikke mindst under bilturene fra hjemmet i Fuengirola til kontoret i Puerto Banus, Line indså, hvor stor forskel et positivt sind kan gøre.

– Hver dag hørte jeg mine britiske kolleger brokke sig over alt, maden, køerne på motorvejen, de ulidelige hedeølger og dovne, vrangne spaniere. Jamen, det var jo slet ikke det Spanien, jeg kendte! Når jeg kørte til og fra arbejde, så jeg kun høje, slanke palmer, sol fra en skyfri himmel og hjælpsomme, smilende andalusere. Og det har ikke ændret sig, siden jeg i 2004 åbnede mit eget firma. Det og ikke mindst de utallige bøger om menneskers holdning til livet, jeg gennem årene har læst for at få hold på alt det rod, tilværelsen ellers let fører med sig, har lært mig at være taknemlig.

– Selv når problemerne tårner sig op, er der meget at være taknemlig over. Og den taknemlighed har ikke blot holdt mig oprejst, når det så mørkest ud. Den har simpelthen reddet mit liv.

Så mon ikke Line nu bliver, hvor hun er? □

bitterhed, siger Line, der voksede op i Greve syd for København og aldrig havde tænkt, at hun skulle slå sig ned på Costa del Sol.

– Solkysten! Jamen, det var da noget med grisefester og en dansk pølsevogn i Torremolinos. Sådan forestillede jeg mig det i hvert fald. Nu elsker jeg simpelthen at være her!

Fars sygdom

Hvad skæbnen ikke kan ændre på, selv om den for nylig atter lod så sortladne skyer trække op i horisonten, at Line tog det første det bedste fly til København, hvor hendes far var blevet indlagt på Rigshospitalet og skulle opereres for lungekræft.

– Jeg troede virkelig, at det var

Der er ingen mand i Lines liv for tiden. Og børn er ikke med i planerne for den nærmeste fremtid. Til gengæld er hun lykkelig for katten Obama...

FAMILIE JOURNAL I SPANIEN

At Ole V. Hansen Foto: Jérónimo Alba

ole.v@familiejournal.dk